

Nagy-Kálózy Eszter bár életének csak első hat évét töltötte Heves megyében, mégis erős, szeretettel teli emlékek kötik ide.

„Az első, amivel kötődöm, az tulajdonképpen még nem az én élményem, de alapja a családi legendáriumnak – mesélte Nagy-Kálózy Eszter. - Nevezetesen az, hogy a szüleim Egerben, egy amatőr színjátszó találkozón ismerkedtek meg és szerettek egymásba, tehát a családnk alapjai innen származnak, és itt is lettünk egy család, hiszen mindketten Gyöngyösön születtünk a nővéremmel. Édesapám miatt kerültünk a városba, aki bíróként ott kapott munkát a városi bíróságon. Igaz, csak hat évet töltöttünk itt, amikor szintén apukám megbízása miatt álltunk tovább, mégis meghatározónak érzem. Csodálatos évek voltak és valóban, valami különös módon beleivódik az emberbe az a hely, ahova születik. Az én emlékeimben Gyöngyösön körülöttünk forgott a világ. Volt, hogy hetente többször is jártunk kirándulni Galyatetőre, Mátraházára, Mátrafüredre. Utólag persze már tudom, hogy nemcsak kedvtelésből, hanem azért is, mert kruppos voltam és ezzel gyógyítottak. Tavaly tavasszal három napot Mátraházán töltöttünk és nosztalgiáztam. Elmentem ahhoz a házhoz Gyöngyösön, amelyben éltünk, benéztem az udvarára, az óvodámat is megkerestem és megnéztem a belvárost. Nagyon sok érzelmet előhozott bennem, felkavaró séta volt.”

Eszter úgy emlékszik, már egészen kislány korában, Gyöngyösön is tudta, hogy színésznő szeretne lenni, édesanyja hatása lehetett, hiszen az ő beteljesületlen álma volt a színház. Ezért aztán nem is mondták neki otthon soha, hogy keressen más, civil pályát, hanem támogatták a törekvését.

„Persze, arról azért beszélgettünk, hogy ez lelkileg is nehéz pálya, hiszen a siker és a sikertelenség is nehéz teher lehet, de ennek ellenére inkább a biztatásukra emlékszem.”

Rudolf Péterrel igazi színházi család az övék. A kezdetektől támogatták egymást abban, hogy ne csak otthon, de a szakmában is megtalálják a boldogságot. Feltehetően ebből fakad, hogy gyermekeik is folytatják a családi hagyományt. A legnagyobb, Flóra volt a leghatározottabb, ő rögtön tudta, hogy ezt szeretné, Olivér előbb zenélt, a Bartók Konzervatóriumba járt klasszikus gitár szakra, majd ez után kanyarodott a színház felé, ahogy Szonja is, előbb táncolt és csak aztán került a színpad közelébe.

„Nem tiltottuk és nem is irányítottuk őket ebbe az irányba, nem tartoztak azok közé a gyerekek közé, akik a színházban nőttek fel – mondta Nagy-Kálózy Eszter. – Az, hogy végül mégis követtek bennünket, talán abból fakad, hogy látták, hogy minden nehézsége ellenére örömmel leljük a munkánkban. Mostanában gyakran viccelődünk azzal, hogy csak egy ekhós szekér kellene és saját családi társulattal járhatnánk az országot.”

Eszter a Centrál Színházban máig rendszeresen látható Rudolf Péterrel, az „És Rómeó és Júlia” 15 éve van műsoron. 2013 óta a Nemzeti Színház művésze. Tíz év szabadúzás után tartozik ismét egy színházi társulathoz, amiről azt mondja, szakmai és emberi okokból is örül, hogy egy állandó alkotó közösség tagja lehet. Idén öt előadásban játszik, a Szindbád volt ebben az évadban a friss bemutató és nemsokára a Roxanne szerepét kezdi próbálni, a Cyrano-t májustól játsszák majd.

Nagy-Kálózy Eszter

Gyöngyösön született, 1966. január 25-én.

1988-ban végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán Kerényi Imre osztályában.

A Madách, majd a kaposvári Csiky Gergely Színház, később a Radnóti Színház színművésze volt.

A Művész Színház, a Thália, az Új Színház, majd a Veszprémi Petőfi Színház tagsága után szabadúszóként dolgozott. 2013-tól a Nemzeti Színház művésze.

Díjai: Jászai Mari-díj (1992), Érdemes művész (2000), Kiváló művész (2014). Príma-díj (2006).

Első házasságából (Quintus Konrád volt a férje), egy lánya született, Flóra (1987).

1990-ben házasodott össze Rudolf Péterrel. Két gyermekük született, Olivér (1991), és Szonja (1994).

2016. március 30.

Heves Megyei Tükör